
Życiorys naukowy ks. prof. dr hab. Romana Murawskiego

Seminare. Poszukiwania naukowe 17, 8-10

2001

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

mowały konkretną postać troski o Uczelnię, stawały się okazją do udzielania wszelkiej możliwej pomocy studentom, jak również były poszukiwaniem i ożywianiem ducha współpracy w ramach Sekcji i Wydziału. Jesteśmy wdzięczni za jasne i mądre książki, katechizmy, artykuły, opracowania, za prace redakcyjne, organizowane sympozja, spotkania, dyskusje...

Naszą wdzięczność, jako uczniów, współbraci, współpracowników i przyjaciół, pragniemy wyrazić w formie ofiarowanego numeru „Seminare”, rocznika, którego Książ Professor jest także jednym z redaktorów. Jesteśmy świadomi, że jest to tylko skromny dar, ale niech on będzie wyrazem naszych uczuć i zarazem życzeń, aby nadal trwała i pobudzała nas ta osobista katecheza wierna Bogu i człowiekowi, katecheza w swoim wyrazie najbardziej też salezjańska, gdyż będąca w swej istocie troską o pełny rozwój młodego człowieka, który tylko wtedy będzie dojrzał, gdy spotka Boga w człowieku.

Redakcja

ŻYCIORYS NAUKOWY KS. PROF. DR. HAB. ROMANA MURAWSKIEGO

Roman Antoni Murawski, syn Alfonsa i Gertrudy z d. Jażdżewskiej, urodzony 26 lutego 1930 r. w Kosobudach, powiat Chojnice, w rodzinie inteligentnej (nauczycielskiej). Okres dzieciństwa do 1939 r. spędza w Rumi k. Gdyni, gdzie kończy 4 klasy szkoły podstawowej. W latach 1943-1944 przebywa w obozie koncentracyjnym w Potulicach k. Nakła (przez jeden miesiąc, lipiec 1943, ukrywa się w Brusach przed wywiezieniem do obozu). Po wojnie, w latach 1945-1947, uczęszcza do gimnazjum ogólnokształcącego w Gdyni. W roku 1947 wstępuje do Zgromadzenia Salezjańskiego i odbywa nowicjat w Czerwińsku n. Wisłą. W latach 1949-1951 studiuje filozofię w Wyższym Seminarium Duchownym Towarzystwa Salezjańskiego w Krakowie, przygotowując się jednocześnie do matury, którą zdał w 1951 r. w Aleksandrowie Kujawskim. W latach 1952-1955 studiuje teologię, pierwszy rok w Wyższym Seminarium Salezjańskim w Oświęcimiu, pozostałe lata w Wyższym Seminarium Archidiecezjalnym w Warszawie. 3 lipca 1955 roku otrzymuje święcenia kapłańskie. W latach 1955-1957 pracuje w parafii pod wezwaniem Najświętszego Serca Pana Jezusa w Warszawie, studiując jednocześnie prawo kościelne w ATK. W roku 1957 przerywa studia i przechodzi do pracy kate-

chetycznej i duszpasterskiej we wspomnianej wyżej parafii. W latach 1960-1963 podejmuje studia psychologii w KUL, uwieńczone dyplomem magistra w 1963 roku, na podstawie pracy *Psychologia trudności religijnych młodzieży szkolnej w aspekcie wychowawczym*. Od 1963 do 1966 roku pracuje ponownie w katechizacji i w duszpasterstwie w Warszawie przy Bazylice Serca Jezusowego. W roku 1966 wyjeżdża na studia katechetyczne do Rzymu, które odbywa w Università Pontificia Salesiana, uwieńczone uzyskaniem dyplomu doktora (1 lutego 1971) na podstawie rozprawy *Das katechetische Wirken Michaels Pflieglers im Geschehen der Erneuerung der Katechese in Osterreich*. W roku 1971 wraca do kraju i podejmuje wykłady w Wyższym Seminarium Salezjańskim, najpierw w Łądzie n. Wartą, a od 1996 roku w Łodzi, od 1979 także w nowicjacie w Czerwińsku. Od 1 października 1972 r. prowadzi, jako adiunkt, wykłady na specjalności katechetycznej Wydziału Teologicznego ATK w Warszawie, od 1 października 1999 Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego. W roku 1990 habilituje się na podstawie dorobku naukowego i rozprawy *Katecheza chrzcielna w procesie wtajemniczenia chrześcijańskiego czasów apostołskich*. W roku 1994 otrzymuje stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w roku 1999 – tytuł profesora. W roku 1992 zostaje wybrany prodziekanem Wydziału Teologicznego ATK, a w latach 1994-1999 jest dziekanem tegoż Wydziału. Pod jego kierunkiem zdobyło dyplom magistra około 250 osób, wypromował też 7 doktorów z katechetyki. Jego zainteresowania badawcze koncentrują się głównie wokół historii katechezy, katechetyki fundamentalnej oraz katechezy młodzieży. Ta ostatnia dziedzina znalazła swoje odzwierciedlenie w redakcji i we współautorstwie 7-tomowej serii podręczników katechetycznych dla młodzieży szkół ponadpodstawowych pt. *Spotkania z Bogiem* (4 tomy podręczników dla ucznia i 3 tomy podręczników metodycznych dla katechety). Jego dorobek naukowy wynosi ponad 100 publikacji. Przez kilka kadencji był członkiem Komisji Episkopatu do spraw Katechizacji, od 1996 roku jest konsultorem Komisji Wychowania Katolickiego Konferencji Episkopatu Polski. Od 1972 roku jest członkiem Europejskiego Stowarzyszenia Katechetów (Équipe Catéchétique Européenne), a od 1994 wchodzi w skład jego zarządu. Jest także od 1976 roku członkiem Stowarzyszenia Katolickich Wykładowców katechetyki krajów języka niemieckiego (Arbeitsgemeinschaft der katholischen Katechetikdozenten) oraz honorowym członkiem Niemieckiego Związku Katechetów. Od 1992 jest przewodniczącym Sekcji Wykładowców katechetyki Polskich Wyższych Seminarium Duchownych oraz organizatorem corocznych sympozjów dla tej Sekcji. Brał także udział w licznych konferencjach, sympozjach, kongresach katechetycznych, zarówno w kraju, jak i zagranicą.

Dopełnieniem życiorysu naukowego, a zarazem ukazaniem bardziej żywej sylwetki Księdza Profesora oraz jego poglądów na zagadnienia katechetyczne,

niech będzie niżej podany wywiad, który został niedawno z Nim przeprowadzony przez dr. Eugeniusza Sakowicza (UKSW) i pierwotnie zamieszczony w „Homo Dei”¹:

KATECHEZA W PERSPEKTYWIE TRZECIEGO TYSIĄCLECIA

Rozmowa z Księdzem Profesorem Romanem Murawskim
z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

E. Sakowicz – Przełom II i III tysiąclecia jest czasem szczególnym do podejmowania refleksji nad wieloma dziedzinami życia. Retrospektywną analizą przeszłości zainteresowana jest przede wszystkim teologia, która wypowiada się metodycznie i autorytatywnie o Bożym Objawieniu i o ludzkiej odpowiedzi na ten zbawczy znak. Miejsce wyjątkowe w proklamowaniu Ewangelii i wypływających z niej wartości chrześcijańskich zajmuje katechetyka. Księżo Profesorze, proszę o podjęcie próby oceny katechetycznej posługi Kościoła w ciągu minionych jego dziejów. Co było w dziejach chrześcijaństwa „siłą motoryczną” pracy katechetycznej? Czy przez pryzmat minionych dwudziestu wieków dostrzec można priorytety katechetycznej posługi Kościoła oraz pastoralne dyrektywy o wiecznotrwałym walorze? Zdaję sobie sprawę, że odpowiedzią na te pytania mogłoby być wielotomowe dzieło. Ale może uda się streścić to w kilku zdaniach? Jeśli tak, to proszę o te kilka zdań.

Ks. R. Murawski – Każda próba syntezy dziejów posługi katechetycznej Kościoła i wydobycia z niej tego, co stanowiło jej „siłę motoryczną”, musi liczyć się z koniecznymi uproszczeniami. Tym bardziej, że niełatwo jest określić samą naturę katechezy, ponieważ pod pojęciem „katecheza” kryje się niesłychanie bogata rzeczywistość duszpasterska. Zwrócę zatem uwagę tylko na niektóre aspekty czy wymiary tej posługi, które do dziś nie straciły nic na swej aktualności, przeciwnie, w dalszym ciągu winny inspirować i kształtować katechezę Kościoła.

Przede wszystkim trzeba najpierw wyjść z bardzo fundamentalnego założenia, bez przyjęcia którego trudno w ogóle zrozumieć zarówno samą naturę kate-

¹ Niniejszym składamy serdeczne podziękowania Redakcji „Homo Dei” za pozwolenie umieszczenia wywiadu z ks. profesorem Romanem Murawskim w naszym roczniku, który w tym roku pragnie być wyrazem uznania i hołdu dla Księdza Profesora. Wywiad w „Homo Dei” ukazał się w numerze 1 z roku 2000 [70(2000) n. 1, s. 155-168].